

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια· βλ. σελ. 297)

Προφηνώς, οι γκουερινλιέροι ενόμι- σαν ότι είχαν να κάμουν με κανέν ισχυρόν απόσπασμα εκ των φοδερών έ- κείνων έφιππων χωροφυλάκων, οι όποιοι είχαν κάμη θραυσίν εν Ισπανία διαρ- κούσης τής εκστρατείας.

Μεϊνάντες ούτω κύριοι του πεδίου, οι ίππεί; έσπευσαν να λύσουν και να έλευ- θεώσουν τους αίγμαλώτους. Έξαρνα ο Ρογήρος και ο Παπαφίγκος ανέκραξαν και οι δύο περιχαρείς :

— 'Ο Πασίχαρος ! .

— 'Ολος και όλος ! και είνε πολύ εύτυχής που ήμ- πόρεσε να σας φανή χρη- σιμος, αφήτησεν ο πα- λαιός μας γνώριμος.

— Σ' εύχαριστώ, καλ- λικαρά μου, είπεν ο Πα- παφίγκος. Μας έρριξε το σωσίβιο κ' έγλυτώσαμε 'ς την ώρα. Άλλοίωτικα θα πηγαίναμε και οι τρείς 'ς το φούντο. . . Άν δεν σφάλω όμως, την άλλη φορά, 'ς τα κάτεργα, ήσουν δραγόνος.

— Ναί' άλλ' από τότε άλλαξα σώμα. Τί και πώς δεν έχω καιρό τώρα να σας εξηγηθώ. Μαθετε, ότι μόνο 'στην τύχη χρε- ωστείτε τη σωτηρία σας. Μας κυνηγά ένα απόσπα- σμα Ισπανών δραγόνων, γι' αυτό έτρεξαμε ως εδώ. Άλλά ξεύρετε, σε λίγο θα μας φθάσουν.

— Θα τους δεχθούμε όπως τους άζει, είπεν ο Λουδοβίκος Νοαρμών, σηκώνων ένα τρομπόνι, από εκείνα τα όποια είχαν εγκαταλείψη οι γκουεριν- λιέροι.

Και πάλιν καλπασμοί ίππων άντήγη- σαν επί τής όδοϋ, και μετ' όλίγον έθεά- θησαν οι Ισπανοί δραγόνοι, οι όποιοι εί- δον μακρόθεν τους φίλους μας, έπερχό- μενοι ως θύελλα.

— Έμπρός, παιδιά ! ανέκραξεν ο Πασίχαρος· νάντισταθούμε !

Έδραξαν τα κατακείμενα όπλα, και όχυρωθέντες όπισθεν των ίππων, οι χω- ροφύλακες και οι φίλοι των ήτοιμάσθη- σαν να πωλήσουν ακριβά την ζωή των.

Ο επί κεφαλής του Ισπανικού άπο- σπάσματος αξιωματικός έπρόβλεπεν εις το επάνω μέρος τής άτραπου, άλλ' εύ- θύς μια σφαίρα τον έρριψε νεκρόν. Έ- πηκολουθησε στιγμή ταραχής και άτα- χίας εις το έχθρικόν στρατεύμα.

Δυστυχώς, έκαστος Γάλλος έν μόνον

βλήμα είχε να ρίψη, και ο έχθρός ήτο πολυάριθμος. Όπωσδήποτε, αι λόγχαι του Πασίχαρου και των συντρόφων του, καθώς και αι σπάθαι του Λουδοβίκου Νοαρμών και του Παπαφίγκου, ήρκεσαν επ' αρκετόν χρόνον να κρατήσουν εις απόστασιν τους δραγόνους.

Έν τούτοις, με όλην των την άν- δρειάν, οι Γάλλοι ήσαν ήναγκασμένοι να υποχωρούν βαθμηδόν, και χωρίς καμ- μίαν έλπίδα να διαφύγουν μέχρι τέλους των έχθρών.

Η θέσις των ήτο δεινή. Η μάχη εξηκολούθει' εξ άλλου, άκούσαντες τους πυροβολισμούς, ο Ρενώ και ο Μπρόουν, οι όποιοι ήσαν φρονίμως κρυμμένοι όπι-

«Τόν έπυροβόλησεν εις το πρόσωπον.» (Σελ. 309, στηλ. γ'.)

σθεν των βράχων, ήσθάνθησαν την πε- ριέργειαν να ιδούν τί συμβαίνει.

Βεβιασθέντες, ότι δεν είχαν εμπρός των είμη όκτώ μόνον άνδρας, και του- τους προσβαλλομένους ήδη υπό των δραγόνων, συνήθρισαν όλίγον κατ' ό- λίγον τους διεσκορπισμένους γκουεριν- λιέρους και τους ανεβίβασαν εις τους βράχους, όθεν ήρχισαν να πυροβολούν κατά των Γάλλων.

Εις των χωροφυλάκων έπεσε, βλη- θείς υπό σφαίρας εις τα νώτα.

Ο Πασίχαρος και οι σύντροφοί του είδον ότι εύρίσκοντο μεταξύ δύο πυρών.

— Όπίσω ! ανέκραξεν ο Ρογήρος.

Οι έπτά επίζώντες ήρχισαν τότε να υποχωρούν βραδέως, αλλά χωρίς να πάύσουν μαχώμενοι. Οι Ισπανοί, ένθαρ- ρυνθέντες, τους έστενοχώρησαν πολύ, και ο Πασίχαρος με την λόγχην του άντε- στάτη επί στιγμήν μόνος κατά των έπερ- χομένων.

Έπί τέλους οι Γάλλοι έστρυμώχθη- σαν εις τον βράχον.

Οι γκουερινλιέροι, νομίσαντες ότι τους κρατούν πλέον καλά, ήρχισαν να κατα- βαίνουν. . .

— Βαταχθήτε ακόμη μια στιγμή, κ' έσωθήκαμε ! ανέκραξεν ο Ρογήρος. Νά, εδώ είνε το υπόγειον ! . .

Και άποκυλίσας τον λίθον, άπεκά- λυψε την είσοδον του υπογείου, εις το όποιον οι σύντροφοί του και αυτός έ- σπευσαν να εισδύσουν, κλείσαντες άμέ- σως άνωθεν των την πρωτοφανή εκείνην θύραν.

Άλλά μόλις εισήλθον, έμειναν επ' όλίγον άκίνητοι, διότι σκότος βαθύ είχε διαδεχθή άποτόμως πρό των όφθαλμών των το φώς τής αύγής, και δεν έδλε- παν να προχωρήσουν.

Ο Ρογήρος όμως, ο όποτος εγνώριζε το μέρος, δεν τα έχασεν' έβγαλεν από την τσέπην του τσακμάκια και ήναψε γρήγορα φώς.

Έν τώ μεταξύ, οι Ισπανοί ήρχισαν την πολιορκίαν του υπογείου. Ο Πα- σίχαρος, ο όποτος ήτο προικισμένος με δύναμιν μυώνων τεραστίαν, έσήκωσε μίαν μεγάλην πέτραν και έφραξε δι' αυτής την είσοδον. Οι σύντροφοί του τον έμμήθησαν, και μετ' όλίγον ή όχύρωσις τής εισόδου έγινε τελεία. Οι έχθροί θα ήθελον πολλήν ώρα δια να σηκώσουν εκείνας τας πέτρας, και οι άλλοι έν τώ μεταξύ θάπεμακρόνοντο. Ητο δε το υπόγειον τουτο έν είδος σπηλαίου, εις το βάθος του όποίου ήνοιγετο διόδος σκο- τεινή, στενή και χαμηλή.

— Ποϋ θα μας βγάλη αυτή ή μαύρη τρύπα ; ήρώτησεν ο μαρκήσιος τον Ρο- γήρον.

— Θα το ίδητε'· θα μας βγάλη 'ς ένα μέρος, ποϋ θα είνε δύσκολον να μας κτυπήσουν πολλοί μαζί.

Άπέξω ήκούοντο οι Ισπανοί, συνω- μιλοϋντες ζωηρώς. Οι έπτά Γάλλοι εισεχώρησαν εις την στενήν διόδον και ήρχισαν να έρπουν έπιπόνως. Μετά πο- ρείαν ήμισείας ώρας, εύρέθησαν εις δεύτερον σπήλαιον εύρυχωρότερον, — εις εκείνο ακριβώς, εις το όποιον ώδηγήθη ο Ρογήρος εύθως μετά την άρπαγήν του. Βάραθρον άπύθμενον έχαινε κάτωθεν. Το φώς εδώ ήτο περιττόν, διότι το σπή- λαιον τουτο έφωτιζετο καλά, ώστε ήμ- πορούσε κανείς να βλέπη, όπως και εις τον δρόμον.

— Το δυστύχημα είνε μόνον που δεν μπορούμε να φύγουμε από εδώ μέσα ! είπεν ο Πασίχαρος. Έκτός μόνον άν άποφασίσουμε να πάσουμε 'ς το βάραθρο. . .

— Δεν το έχω σκοπό, αφήτησε γε- λών ο Παπαφίγκος. Το καλλίτερο είνε να περιμείνουμε εδώ τους Ισπανούς, και να τους ξεκάμωμε έναν-έναν.

— Ναί' είπεν ο Λουδοβίκος Νοαρ- μών· θα σηκώσουν τις πέτρας και θα έλθουν' για κάθε ένδεχόμενο, ως βά-

λωμεν ένα σκοπό εις την άκραν του δια- δρόμου, δια να μας προειδοποιήση όταν ο έχθρός θα φανή εις το υπόγειον.

— Είμαι σύμφωνος, είπεν ο πεζοναύ- τής, και πηγαίω άμέσως να φυλάξω εγώ. Το νοϋ σας.

Ο Παπαφίγκος έγινε άφαντος. Μετ' όλίγον επανήλθε δραματός, λέγων :

— Τους έτάσασα ! οι στερηναοί έμ- βήκαν εις το υπόγειο, και έφθασαν !

— Καλά ! θα ιδούν ! είπεν ο Πασί- χαρος.

Και χωρίς να εξηγηθή περισσότερο, εύλίσε δύο μεγάλους όγκολίθους και έφραξεν έν μέρος το προς την διόδον ά- νοιγμα του σπηλαίου. Έπειτα έτοποθε- τήθη εκεί πλησίον, και νεύσας εις τους άλλους να σιωπήσουν, έπερίμενεν.

Ηκούετο ήδη εύκρινώς ή κλαγγή των έχθρικών όπλων. . . Έξαρνα μία

κεφαλή έπαρουσιάσθη εις το άνοιγμα. Ο Πασίχαρος έδραξεν από τον λαϊμόν τον Ισπανόν, τον έσφιγγε δυνατά, — δια να μη ήμπορέση βέβαια να φωνάξη, — τον έσυρεν έως τή χειλος του κρημνοϋ, και τον έσφενδόνισεν εις την άβυσσον. — Άλλος ! έψιθύρισεν έπιτρέφων εις την θέσιν του.

Τρείς φορές κατά συνέσειαν επανε- λήθη το ίδιον, και οι γκουερινλιέροι κατεκρημνίζοντο ένας-ένας, χωρίς να εκβάλλουν ούτε κραυγήν.

Άλλ' ο τέταρτος ήτο άνήρ ήρακλείου άναστήματος, και είτε διότι ήξευρε τί τον έπερίμενεν, είτε διότι ο Πασίχαρος δεν επρόβηκε να τον άρπάξη καλά, εξέ- φυγεν από τας χειράς του, και πάλη κρα- ταιά συνήθη μετξύ των δύο πολεμιστών.

Οι Γάλλοι ήσαν έτοιμοι να βοηθή- σουν, άλλ' ο Πασίχαρος τους άνεχαίτισε.

— Δεν χρειάζεται βοήθεια, είπεν' ο κύριος είνε δικός μου !

Και με κίνημα ταχύ ως άστραπή, έδραξεν από την ζώνην του δραγόνου το πιστόλι του, και λυτρώσας την χειρά του διακιάς από την ισχυράν θλίψιν του άντιπάλου, τον έπυροβόλησεν εις το πρόσωπον.

Η πάλη έτελείωσεν. Ο πυροβολι- σμός, άντηχήσας υπό τον θόλον, κατε- τρώμαξε τους άλλους έπίδρομείς, διότι ήκούσθη άμέσως εις το υπόγειον ο θό- ρυδος φυγής έσπευσμένης, ή όποια βέβαια πολύ όλίγον διεσκέδασε τους Ισπανούς. . .

— Μοϋ φαίνεται, ότι τώρα θα μας αφήσουν λιγάκι ήσυχους, συνεκράναν ο Πασίχαρος. Άν, ξανάθουν' όμως, έχουμε και πάλι ράμματα για τή γούνατους. . .

(Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΗΣ [Κατά το γαλλικόν του Jacques Lemaire]

ΜΗΝΙΑΙΑ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ — υπό Δ. Ε. ΓΑΛΑΝΗ

Ο ΑΜΕΛΗΣ ΚΑΙ Ο ΕΠΙΜΕΛΗΣ

ΜΙΑ ΠΑΡΟΙΜΙΑΣ

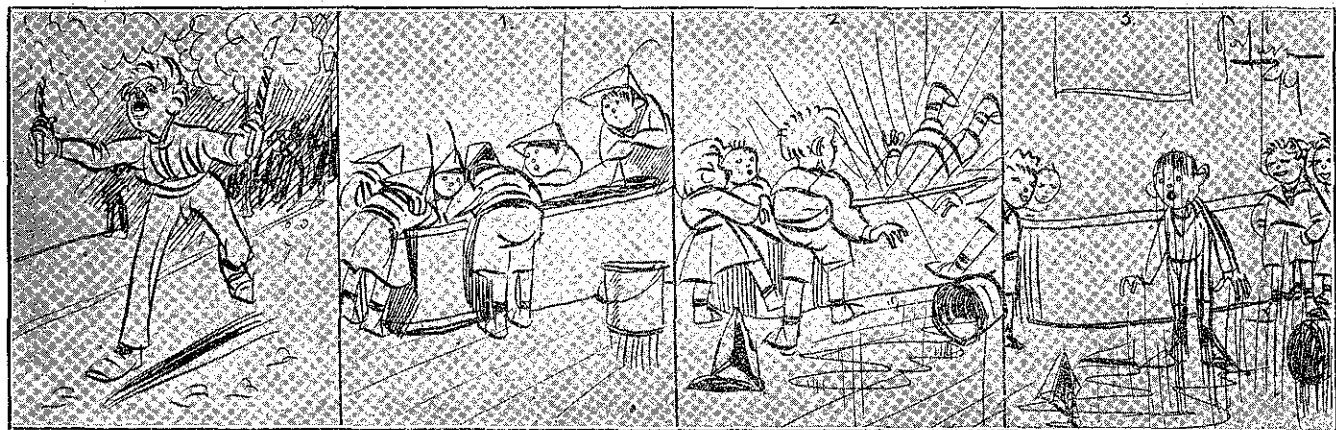
ΟΠΤΙΚΗ ΑΠΑΤΗ

Ο Άμελής έχει μείνη μετεξ- τάσιμος 'εις τα μαθηματικά, και περνά δυστυχισμένον καλοκαίρι, κλεισμένος με τη ζέση και με- λετών, δια να μη μείνη και φέτος 'στην ίδια τάξι. . .

Άπεναντίας ο Έπιμελής έδα- σεν έτετάσις, επροβιάσθη με ζ- ριστα, και έπέρασεν άμέριμνον και τρισευτυχισμένον καλοκαίρι. Τώρα διαβάει μακαρίως το «Υπέρ Πατρίδος» .

— Τι έπαθες, Κουφοκεφαλάκη μου ; Με τώση ζέση έφόρασε επανώβρι ; — Μά δεν λένε, μαμά, «από Αύγουστο χειμώνα και από Μάρτη καλοκαίρι» ;

— Ίδες, ίδες, μακαριά ! αλή- θεια λέγει ο Καζαμίας : «Αύγου- στος» ο ήλιος εύρίσκειται εις την Παρθένον ο' και να τον, 'σα 'σα επάνω από την Παρθένον. . . Άθη- νών τής Ακαδημίας !

ΠΑΡΑΜΟΝΑΙ ΕΚΑΘΩΝ Τύπος μικρού Διαδηλωτοϋ.

ΤΑ ΓΥΜΝΑΣΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΣΠΙΤΙ Καί ή άπρόοπτος και δεινή συμφορά ενός μικροϋ Άρχιναύαρχου. . . τής Επράς.

